

nem Forhandling med Bankkomiteen og dernæst med Folketingsudvalget at faa iværksat en Afvikling af Bankgarantien. Ogsaa jeg har i den korte Tid, jeg var Finansminister, gjort Skridt i den Retning, men selvfølgelig kan intet ske definitivt, inden man har haft en Forhandling med de to Ting og har set, hvor vidt man kan komme i den Sag.

Det er dette paabegyndte Arbejde, som jeg har henstillet til den højtærede Finansminister at fortsætte, og jeg kan ikke se, at der deri er noget, der gav ham Anledning til de Udfald, han fremkom med. Men for at vende tilbage til Bankgarantien, var Forholdet det, at alle Partiers Ordførere stemte for Loven, og saa godt som alle udtalte endogsaa i ret varme Ord deres Anerkendelse til Finansministeren netop for den Dristighed og Resoluthed, hvormed han havde foretaget dette Skridt. Saaledes sagde den nuværende højtærede Konseilspræsident (Zahle): „Jeg kan derfor ikke andet end billige, at den højtærede Finansminister i Søndags sammen med de store Banker iværksatte en Foranstaltning, der vil vise sig at være i Stand til at skabe Ro paa vort Pengemarked“. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fralagde sig ret indigneret, at han skulde have været mod Forslaget, fordi han havde taget en kort Anstand med paa sin Gruppes Vegne at erklære sig derfor, og han stemte for Forslaget og sluttede sig dertil. Socialdemokratiets Ordfører i Landstinget udtalte den 14. Februar, at det var alene Arbejderinteresser, der bevægede ham til at gaa med, han havde forskellig Kritik overfor Forslaget og Fremgangsmaaden, men hans Hovedbetragtning var Arbejdernes Interesser, det var dette, at Finansministerens Indskriden efter hans Mening havde bevirket, at Arbejdsløsheden ikke fik det Omfang, som den ellers vilde faa, og at vigtige Arbejderinteresser blev varetagne ved denne Indskriden, som bevægede ham til at gaa med. Han sluttede saaledes: „og ud fra denne Betragtning kan jeg være med til at paaskønne den Resoluthed, hvormed den højtærede Finansminister handlede i denne Sag, men ogsaa kun ud fra denne Betragtning“. Og selv den nuværende Finansminister (Brandes) stemte jo for denne Lov, han antydede ingen andre Udveje. Han fremhævede ganske vist, hvad der kunde være meget forsigtigt, men for øvrigt var ganske selvfølgelig, at det jo i en Sag af den Beskaffenhed kun var Finansministeren, som kunde overskue den, og kun ham, der

kunde se, om det var nødvendigt at gaa saa langt, og om det var tilstrækkeligt. Men den nuværende højtærede Finansminister tog sit Medansvar ved at stemme for Loven, han ligesom vi andre.

Det er rigtigt, at den daværende Finansminister Vilhelm Lassen handlede, inden Sagen var fuldt oplyst, men det stod for ham, og det stod, tør jeg sige, for næsten os alle den Gang saaledes, at det var nødvendigt at handle saa hurtigt, som der blev handlet, og paa det Tidspunkt, nemlig Søndagen den 8. Februar, saa vidt jeg erindrer, var det umuligt at komme til Bunds i Sagen. Jeg ved og antager ogsaa, at den højtærede Finansminister ved, at selv de kyndigste Bankmænd, som vare til Stede ved dette Møde den 8. Februar, ikke formaaede at se til Bunds i Sagen, da der var vigtige Fakta, som ikke vare dem bekendte, og de meget kyndige Folk, der havde foretaget en foreløbig Undersøgelse af de to nødlidende Banker, navnlig Grundejerbankens Forhold, kunde, om end de arbejdede med den største Ihærdighed, og om end de vare fuldt ud kompetente til at bedømme disse Forhold, efter en saa kortvarig Undersøgelse umulig have fuldstændig indgaaende Kendskab til Bankernes Stilling og kunde ikke forudse, at Tabene vilde blive saa uhyre, som de bleve, da de heller ikke kendte forskellige afgørende Fakta. Det forekommer mig derfor lidt godtkøbs jat bebrejde Finansminister Vilhelm Lassen, at han ikke havde det fulde Overblik over disse Forhold, som selv Bankverdenens kyndigste Mænd den Gang ikke havde. Jeg spørger: Hvad vilde der være sket, hvis Finansministeren ikke havde grebet ind den Gang, som han gjorde? Det er saa uendelig let at kritisere det bag efter, og enhver af os kan vel nu med en vis Ret hævde, at dette og hint burde være gjort anderledes, ja, muligt, at man burde have valgt en helt anden Form for Hjælpen. Men det, der var af afgørende Betydning den Gang, var, at Panikken blev standset, det var, at den Panik, som i saa høj Grad truede Danmarks Kredit i Udlandet, og som alle kyndige Forretningsmænd herhjemme, der overhovedet udtalte sig om Sagen den Gang, vare enige om truede den, afværgedes, saaledes at en af de mest skæbnesvangre Kriser for det danske Erhvervsliv blev undgaaet eller i hvert Fald blev mildnet. Det gjorde Vilhelm Lassen den Gang med en sjælden Tilslutning fra den offentlige Mening. I den Tid, jeg har deltaget i det